

# РЕШЕНИЕ

№ 1380

гр. София, 03.03.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав**, в публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Милена Славейкова**

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **49** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на И. У., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, чрез адв.Айджан Р. от АК-Т., срещу Отказ рег. № ODR 21004844V от 29.11.2021 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради неправилно приложение на закона и липса на мотиви. Поддържа, че е декларирал целта на пребиваването си в България чрез саморъчно подписана декларация, вкл. със знанието за наказателната си отговорност по чл.313 НК. Допълнителни съображения излага в писмено становище от 21.02.2022 г. чрез адв. Р.. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България [населено място], Република Турция - МВнР, чрез юрк. В., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 17.08.2021 г. кандидатът подал заявление рег. № ODR

21004844V за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ – разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

Към заявлението са приложени: Удостоверение от Република Турция – Дирекция на службата по социално осигуряване, [населено място], от 27.05.2021 г. относно получавана от кандидата месечна пенсия в Турция; договор за наем от 03.06.2021 г.; декларация с нотариална заверка на подписа от 03.06.2021 г. на М. Д., [дата на раждане] , за трайно установяване на територията на Република България; удостоверение от [фирма], ФЦ Т., относно притежавани от кандидата финансови средства; свидетелство за съдимост на И. У.; извлечение от граждански регистър; медицинска застраховка на името на кандидата.

Постановен е оспореният Отказ рег. № ODR 21004844V от 29.11.2021 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, мотивиран с основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ - недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване.

Актът е връчен на кандидата на 29.11.2021 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена по пощата на 13.12.2021 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Съдът възприема доводите на жалбоподателя в молба от 26.01.2022 г. за засягане на правото на личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10, ал.4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - X срещу Iceland № 6825/74.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВНР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със заповед на временно управляващ Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, № 31/03.08.2020 г. на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим, А. Г. Д. и М. В. А. са определени като длъжностни консулски лица, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формуляри по образец и обосновка на отказ за издаване на виза. Предвид издаването на оспорения отказ от М. А. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на ОД на МВР – Т. рег. № УРИ 363р-25969/01.10.2021 г. От документа се установява, че е извършена фактическа проверка на адреса, заявен за пребиваване в [населено място], [улица], вх.А, ет.1, който се отдава под наем от български гражданин Н. Е., ЕГН [ЕГН]. Установено е, че жилището се ползва от К. Д., ЕГН [ЕГН], заедно с двете ѝ деца, която го е наела под наем и не знае за преотдаването му под наем на други лица, вкл. на чужденци. Установено е още, че наемодателят Н. Е. не познава лично чужденеца, както и, че жилището, освен на него, се отдава и на други лица срещу заплащане с цел осигуряване на фиктивен адрес.

Въз основа на така установените факти група „Миграция“ при ОД на МВР – Т. е възразила във връзка с подаденото по чл.15, ал.1, вр. чл.24, ал.1, т.10 ЗЧРБ искане за виза рег. № ODR 21004844V от 17.08.2021 г. със следните доводи:

1. На основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – чужденецът не е доказвал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Жилището реално се обитава и от други лица, които заплащат наем. Същото се състои от 2 стаи и кандидатът реално няма да обитава имота.

2. На основание чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ – налице са основателни съмнения относно достоверността на приложените документи за адрес на пребиваване, надлежността на направените от чужденеца заявления предвид факта, че наемодателят и чужденецът не се познават лично, документите са предадени между лицата чрез посредници и чужденецът няма реално да пребивава на посочения от него в искането адрес.

Вярно е, че изложените в становището на ОД на МВР Т. фактически обстоятелства не са посочени в оспорения отказ, но решаващият състав на съда не споделя становището на жалбоподателя, че това съставлява съществено нарушение на изискването за форма на акта по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). В отказа са попълнени всички полета и са обосновани причините, относими към неговото постановяване. В акта за отказ за издаване на виза е посочено правното основание - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, както и кратко описание на мотивите - "Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване". С това, посочените в отказа фактически основания напълно съответстват на правното основание за издаването му по чл.10,

ал.1, т.17 ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В този смисъл е Решение № 10801 от 27.10.2021 г. по адм. д. № 5993/2021 г., IV отд. на ВАС. Още повече, че в случая визираното фактическо и правно основание се доказват от доказателствата от административната преписка. Изложеното определя спора като материалноправен – относно наличието на основание за издаване/отказ на исканата виза за дългосрочно пребиваване.

По силата на чл.19 от НУРИВОВР при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя:

1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14;
2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

Към заявлението за издаване на виза кандидатът е приложил документи, които не са съставени лично от него, а чрез пълномощник – М. Д., [дата на раждане], гражданин на Турция. Пълномощникът Д. е подписал договор за наем от 03.06.2021 г. с българския гражданин Н. Е., ЕГН [ЕГН], за временно и възмездно ползване на стая и кухня от имот, находящ се в [населено място], [улица], вх.А, ет.1. Декларацията за трайно установяване на територията на Република България, с нотариална заверка на подписа от 03.06.2021 г., също е изготвена от М. Д.. Така приложените към заявлението документи по чл.19, т.2 от НУРИВОВР, обсъдени съвкупно със становището на ОД на МВР Т., правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанието по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. При фактическата проверка на заявените обстоятелства служители на група „Миграция“ при ОД на МВР Т. са установили на адреса в [населено място], [улица], вх.А, ет.1, лица, които са наели цялото жилище и не им е известно за предстоящо настаняване на чужденец в „стая и кухня“ от него. Това обстоятелство, както и фактът, че собственикът на имота и кандидатът не се познават, а документите се предават между лицата чрез посредници, са ясно указание, че жилището се отдава с цел осигуряване на фиктивен адрес за пребиваване. Ето защо, приложените към заявлението документи не доказват достоверно целта и условията на пребиваване по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, вр. чл.19, т.2 от НУРИВОВР.

Непосочването на конкретни фактически основания във връзка с правното основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ във формуляра по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, не е накърнило правото на защита на кандидата. Същото е надлежно охранено в настоящето съдебно производство, в което не са ангажирани доказателства досежно целта и условията на заявеното пребиваване, вкл. относно конкретния административен адрес.

По изложените съображения, съвкупната преценка на събраните по делото доказателства потвърждават доводите на административния орган за недоказаност на целта на влизане и пребиваване в страната ни по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, поради което отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона, по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на Е. З. в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

На основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърлянето на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на

сторените в производството разноси, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноси не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,  
РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. У., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, чрез адв.Айджан Р. от АК-Т., срещу Отказ рег. № ODR 21004844V от 29.11.2021 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: